

Република Србија
Привредни апелациони суд
4 Пж 533/14
06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Слободанке Виденовић, председника већа, судије Гордане Ајншилер Поповић и судије Мире Милићевић чланова већа, у правној ствари тужиоца „БИП“ АД у реструктурирању Београд, ул. Булевар војводе Путника бр. 5, чији је пуномоћник Владан Стојиљковић, адвокат из Београда, против туженог „ЦОКА“ ДОО Вучак, Смедерево, ул. Карађорђева бр. 20, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност предмета спора 2.050.670,79 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 27 П. 1366/12 од 21.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2014. године донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду 27 П. 1366/12 од 21.11.2013. године у ставовима II, IV и V изреке.

II Одбацује се жалба туженог изјављена против ставова I и III изреке наведене пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке укинута је у целини решење о издавању платног налога тог суда Пл. 1120/11 од 23.11.2011. године. У ставу II обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 1.681.804,44 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2011. године. У ставу III одбијен је тужбени захтев за исплату износа од 53.252,16 динара са законском затезном каматом, а у ставу IV констатовано је да је тужба повучена за износ од 315.614,19 динара са законском затезном каматом почев од 16.11.2011. године. У ставу V обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 253.035,00 динара, на име трошкова парничног поступка.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду, у целини, из свих законом дозвољених разлога, а нарочито због битне повреде поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку. У образложењу жалбе наводи да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање јер је пропустио да утврди да се рачуни и доставнице приложени од стране тужиоца не односе на уговор од 12.4.2010. године који је приложен уз тужбу већ да су проистекли из периода који

је закључењу тог уговора претходио; да је реализацијом тог уговора, а сходно чл 49, тужилац отпустио евентуални дуг туженог из претходног периода; да уговор из периода до 12.4.2010. године тужилац није доставио суду; да поступајући вештак није у потпуности утврдио чињенично стање у погледу постојања дуга туженог; да је почев од датума садржаним у доставницама, до датума подношења тужбе протекао трогодишњи рок застарелости предвиђен чланом 374. Закона о облигационим односима. Предложио је да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се преиначи и тужбени захтев одбије као неоснован.

Испитујући правилност првостепене пресуде применом члана 372. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично неоснована, а делимично недозвољена.

У делу у ком је тужбени захтев одбијен и у ком је укинута решење о издавању платног налога тужени нема правни интерес за изјављивање жалбе јер је у том делу успео у спору. Стога је у изреци под II, тужба одбачена као недозвољена, сходно одредби чл. 365 ст 3 Закона о парничном поступку.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде поступка, предвиђене чланом 361. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда поступка из тачке 12. наведеног члана, на коју се неосновано указује изјављеном жалбом. Насупрот наводима жалбе туженог, првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека исте је јасна и није супротна стању у списима и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, предмет тужбеног захтева је исплата дуга у висини испоручене, а невраћене амбалаже од 2.056.070,79 динара.

Тужилац и тужени били у облигационо-правном односу по основу Уговора о купопродаји робе, по основу ког је тужилац у периоду 01.01.2006. до 31.03.2009. године туженом вршио испоруку робе. Доставницама 2833, 3024, 3327, 3484, 3713, 3788, 3827, 5001, 9780, 186, 10487, 13254, 13388, 14284, 15166, 16810, 21378, 21672, 322, 2308, 3144, 3721, 3925, 6370, 6864, 9294145, 9294130, 10810, 2375, 3925, 4791, 7817, 8493, 8695, 9250, 9663, 15424, 9815, 1026, 8002426, 10860, 2035 и 2770, тужилац је евидентирао робу која је испоручена туженом, амбалажу у којој је роба испоручена, као и количину амбалаже која је враћена тужиоцу. Према садржини наведених доставница, последњи повраћај амбалаже тужиоцу (за спорни период) забележен је на доставници од 12.03.2009. године.

Вештачењем које је одређено на околност постојања и висине потраживања тужиоца по основу невраћене, а испоручене амбалаже, првостепени суд је утврдио да укупан износ који тужилац по основу испоручене амбалаже потражује од туженог износи 1.681.840,44 динара, као и да је реч о амбалажи: носилка 1/20, 261 комад, вредности 16.182,00 динара, флаше 0,5 комада 4620, вредности 6.930,00 динара, носилка 1/20 бнр, 2163 комада, вредности 843.570,00 динара, флаше 0,5 бнр 43600 комада, вредности 541.076,00 динара, дрвене палете 25 комада вредности 17.500,00 динара. Постојање и висина потраживања тужиоца од стране вештака утврђена је увидом у оригинал рачуна тужиоца са приложеним доставницама.

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, и то одредбе члана 17., 262. и 277. Закона о

облигационим односима, када је обавезао туженот на исплату траженог новчаног износа. Имајући у виду да се тужени делимичном повлачењу тужбе није противио тужбе за износ од 315.614,19 динара, позивом на одредбу чл. 196. ст 2. Закона о парничном поступку.

Према члану 17. Закона о облигационим односима, стране у облигационом односу дужне су да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење.

Према чл. 262. ст. 1. истог Закона, поверилац у обавезном односу овлашћен је да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

У конкретном случају, из чињеница које је утврдио првостепени суд произилази да су тужилац и тужени били у облигационо-правном односу у периоду од 2006. до 2009. године, у ком периоду је тужилац туженом испоручио амбалажу која није враћена, а чија вредност је, према врсти и количини, утврђена у износу од 1.681.804,44 динара. Обзиром да тужени своју обавезу према тужноцу није испунио, односно није пружио доказе да је испоручену амбалажу вратио, нити да је платио њену новчану вредност тужноцу, то је правилно првостепени суд изреком понионе пресуде утврдио постојање ове обавезе туженот и обавезао га на плаћање.

При доношењу одлуке првостепени суд је правилно ценио основаност истакнутог приговора застарелости, када је применом одребе члана 374. Закона о облигационим односима и утврђењем чињенице да је делимични повраћај амбалаже између странака последњи пут извршен 12.03.2009. године, закључио да застарелости тужичевот потраживања.

Неосновано се жалбом туженот оспорава правилност првостепене пресуде наводио да је закључењем Уговора о купопродаји робе од 12.04.2010. године тужилац отпустио предметни дуг туженом. Одредбом члана 344. Закона о облигационим односима прописано је да обавеза престаје када поверилац изјави дужнику да неће тражити њено испуњење и кад се дужник са тим сагласи. У конкретном случају, Уговором о купопродаји робе од 12.04.2010. године тужилац није дао јасну и недвосмислену изјаву којом саопштава дужнику да неће тражити испуњење предметне обавезе, нити је у члану 49. тог Уговора, на који се тужени позива, констатовано да тужилац нема ненамирених потраживања према туженом. Стога се чињеница да су парничне странке приступиле реализацији уговора од 12.04.2010. године не може сматрати отпустом дуга, нити се отпуст дуга, како то неосновано указује жалилац може извршити конклюдентним радњама тужноца.

Недозвољени су жалбени наводи туженот којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и оцене изведених доказа, имајући у виду да је предметни спор, спор мале вредности из тужбе 16.11.2011. године.

члана 490. Закона о парничном поступку, у ком се пресуда може побијати жалбом само због битне повреде поступка из члана 361. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, донета применом чланова 149. и 150. Закона о парничном поступку.

Са наведеног, одлучено је као у изреци под I применом члана 375. Закона о парничном поступку.

ГАП/ММ/ЈО

Председник већа – судија
Слободанка Виденовић, с. р.

За тачност отправка

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
Посл. Бр. П-1366/2012
Дана, 24/03/2014

ТУЖИЛАЦ - VIP AD U RESTRUKTURIRANJU, БЕОГРАД, БУЛЕВАР ВОЈВОДЕ ПУТНИКА 5
ТУЖЕНИ - СОКА ДОО, СМЕДЕРЕВО, ВУЧАК, КАРАЂОРЂЕВА 20

НАЛОГ ЗА ПЛАЋАЊЕ СУДСКЕ ТАКСЕ

На основу закона о судским таксама позива се таксени обвезник СОКА ДОО, СМЕДЕРЕВО, ВУЧАК, КАРАЂОРЂЕВА 20 да у року од **8** дана од дана пријема овог налога платите у готовом неплаћену ТАКСУ НА ДРУГОСТЕПЕНУ ОДЛУКУ ПО ЖАЛБИ у укупном износу од 74,574.00 динара.

Горњи износ уплатити у корист рачуна број 840-29695845-12 ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ, по моделу 97 са позивом на број 07-026-01366-2012-004 код Управе за јавна плаћања БЕОГРАД, а потом у овом року доставити суду доказ о извршеној уплати.

У налогу за уплату дужни сте да назначите пословни број предмета суда по којем вршите уплату у пољу сврха уплате.

Уколико не поступите по овом налогу извршиће се наплата принудним путем и то како редовне судске таксе тако и 50% од таксе на име казнене таксе.

За тачност отправка
МИЛИСАВЉЕВИЋ МАЈА

Председник већа – судија
ЧЕБЕШИЋ ТОРБИЦА ВЕСНА

